

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 grudnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. stwierdził, że P. W. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy, a zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 33.744,80 zł w tym z tytułu:

- 1) składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od września 2010 r. do lutego 2014 r. w kwocie 13.242,65 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 4.613 zł;
- 2) składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od września 2010 r. do lutego 2014 r. w kwocie 10.346,73 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 4.438 zł;
- 3) składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od września 2010 r. do lutego 2014 r. w kwocie 871,42 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 263,00 zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podkreślił, że płatnik składek P. W. nie dopełnił obowiązku określonego w art.46 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i w związku z tym na podstawie art.83 ust.1 ww. ustawy określił wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji P. W. wniósł o jej uchylenie. Skarżący wskazał, że ww. decyzja została wydana z naruszeniem prawa, gdyż organ rentowy nie posiada uprawnień do określania kwot zaległości w załączniku do decyzji i tym samym przenoszenia obligatoryjnych części decyzji do odrębnych pism oznaczonych inaczej niż decyzja administracyjna. Zdaniem skarżącego, w niniejszej sprawie nie istniał racjonalny powód, dla którego organ rentowy musiałby zamieszczać rozstrzygnięcie o rodzaju i kwotach należności zadłużenia w odrębnym piśmie, a nie w samej decyzji.

Zdaniem skarżącego, organ rentowy naruszył obowiązujące go przepisy w zakresie treści decyzji i w sposób wadliwy prawnie wyliczył zadłużenie płatnika.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

W piśmie procesowym z dnia 28 marca 2017 r. P. W. zakwestionował w całości wysokość zadłużenia określonego w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zadłużenie P. W. wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy wyniosło łącznie 33.744,80 zł, w tym z tytułu:

- 1) składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od września 2010 r. do lutego 2014 r. w kwocie 13.242,65 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 4.613 zł;
- 2) składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od września 2010 r. do lutego 2014 r. w kwocie 10.346,73 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 4.438 zł;
- 3) składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od września 2010 r. do lutego 2014 r. w kwocie 871,42 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 263,00 zł.

(zestawienie należności w aktach ZUS)

W ww. okresach P. W. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego. Podkreślić należy, że o ile ubezpieczony zakwestionował kwotę zadłużenia określoną w zaskarżonej decyzji, to nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na poparcie swojego stanowiska. Ubezpieczony w toku postępowania, pomimo stosownych pouczeń o konieczności składania wniosków dowodowych, nie przedstawił żadnych dowodów z których wynikałoby, w spornym okresie opłacał należne składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Odwołanie ubezpieczonego w głównej mierze sprowadzało się zaś do zakwestionowania skarżonej decyzji pod kątem naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Z treści art.6 ust.1 punkt 5 i art.2 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.963 z późn. zm.) wynika, że obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Zgodnie z dyspozycją art. 17 ust.3 powołanej ustawy składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą sami obliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu.

Na mocy art.46 ust.1 płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Stosownie do treści art.46 ust.4 punkt 9 deklaracja rozliczeniowa zawiera między innymi oświadczenie płatnika składek, że dane zawarte w deklaracji są zgodne ze stanem faktycznym, potwierdzone podpisem płatnika składek lub osoby przez niego upoważnionej albo podpisem elektronicznym.

W myśl zaś przepisu art.107 ust.1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity Dz.U. z 2008 roku, nr 69, poz.415 z późn. zm.) składki na Fundusz Pracy opłaca się za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Obecnie obowiązujący art.66 ust.1 pkt 1 lit c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.1793 z późn. zm.) stanowi, iż obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą.

Na podstawie art.69 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących działalność gospodarczą powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych.

Stosownie zaś do brzmienia art.74 ust.1 tej ustawy do ubezpieczenia zdrowotnego osób objętych ubezpieczeniami społecznymi (...) stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zasad, trybu i terminu zgłaszania do ubezpieczenia społecznego (...).

Nie ulega wątpliwości, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją P. W. figurował w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych jako płatnik składek i tym samym spoczywały na nim obowiązki o jakich mowa w przytoczonym art.46. W związku jednak z brakiem opłacenia przez ubezpieczonego składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz

Fundusz Pracy, stosownie do treści art. 83 ust.1 ww. ustawy, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w której określił kwotę zadłużenia P. W..

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie nie wykazało, aby organ rentowy niewłaściwie ustalił kwotę zadłużenia ubezpieczonego i tym samym Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

W odniesieniu zaś do podnoszonego przez ubezpieczonego zarzutu naruszenia przez organ rentowy przepisów kodeksu postępowania administracyjnego wskazać należy, że jego stanowisko nie zasługuje na aprobatę. Podkreślić bowiem należy, że w treści decyzji wskazano wprost kwotę zadłużenia ubezpieczonego, a załącznik do decyzji stanowi jedynie zestawienie poszczególnych kwot zadłużenia płatnika w określonych miesiącach. Sąd podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 74/13, zgodnie z którym, od momentu wniesienia odwołania od decyzji ZUS do sądu, rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu według zasad właściwych dla tej kategorii. Odwołanie pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Postępowanie sądowe skupia się na wadach wynikających z naruszenia przez organ rentowy prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnej, spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego. (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, poz. 142; z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, poz. 65 i z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, poz. 108 oraz postanowienia z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNP 1999 nr 16, poz. 529 i z dnia 29 maja 2006 r., I UK 314/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 173, a nadto wyroki z dnia 28 października 2009 r., I UK 132/09, z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 189/09, i z dnia 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c., oddalił odwołanie P. W. uznając je za niezasadne, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd nie obciążył P. W. kosztami zastępstwa procesowego, o czym orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c. Obciążenie strony, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, może w okolicznościach konkretnej sprawy pozostawać trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współzycia społecznego. Z tego względu ustawodawca przewidział w przytoczonym przepisie specjalne unormowanie pozwalające nie obciążać strony przegrywającej obowiązkiem zwrócenia przeciwnikowi całości lub części kosztów. Ideę tę urzeczywistnia wyrażona w komentowanym przepisie zasada słuszności. Należy zauważyć, iż art.102 k.p.c. nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu Sądu. Musi ona mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy, a zatem te związane z przebiegiem procesu, ale również pozostające poza jego zakresem. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z punktu widzenia zasad współzycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu, czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszności wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. W ocenie Sądu, okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że możliwym jest zastosowania powołanego przepisu art.102 k.p.c.

(S.B.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

25.09.2017 r.